

Skarga wniesiona w dniu 13 lutego 2014 r. – Harry’s New York Bar przeciwko OHIM – Harrys Pubar (HARRY’S NEW YORK BAR)

(Sprawa T-97/14)

(2014/C 129/38)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Harry’s New York Bar SA (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat S. Arnaud)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Harrys Pubar AB (Göteborg, Szwecja)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 14 listopada 2013 r. w sprawach połączonych R 1038/2012-1 i R 1045/2012-1;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „HARRY’S NEW YORK BAR” dla towarów i usług z klas 25, 30, 32 i 43 – zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 3 383 445

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: druga strona postępowania przed Izbą Odwoławczą

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: zarejestrowane szwedzkie znaki towarowe Nos 356 009, 320 026, 315 142, 55 6513-1066 dla towarów i usług z klas 25 i 42

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: częściowe uwzględnienie odwołania w sprawie R 1038/2012-1 i oddalenie odwołania w sprawie R 1045/2012-1

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) oraz art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 14 lutego 2014 r. – Republika Grecka przeciwko Komisji

(Sprawa T-107/14)

(2014/C 129/39)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Grecka (przedstawiciele: I. Chalkias, E. Leftheriotou i A. Vasilopoulou)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji [2013/763/UE] z dnia 12 grudnia 2013 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFFROW), notyfikowanej jako dokument nr C(2013) 8743 i opublikowanej w Dzienniku Urzędowym L 338/2013, w części, w której z finansowania Unii Europejskiej wyłączone są a) wydatki w łącznej wysokości 78 813 783,87 EUR poniesione przez Republikę Grecką w ramach systemu płatności jednolitej za lata budżetowe 2008–2010 oraz b) wydatki o łącznej wysokości 22 230 822,10 EUR poniesione przez Republikę Grecką w ramach systemu wzajemnej zgodności za lata budżetowe 2006–2010;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

1. W odniesieniu do korekty zastosowanej w zaskarżonej decyzji w ramach systemu płatności jednolitej, o którym mowa w rozporządzeniu nr 1782/2003 (uprawnienia do płatności) ⁽¹⁾:

Pierwszy zarzut nieważności:

- brak podstawy prawnej do zastosowania korekt w odniesieniu do obliczenia uprawnień do płatności jednolitej i rozdziału rezerwy krajowej, jak również błędna wykładnia i błędne zastosowanie art. 42 i 43 rozporządzenia nr 1782/2003, art. 21 i art. 28 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 795/2004 ⁽²⁾ oraz art. 31 rozporządzenia nr 1290/2005 ⁽³⁾, oraz
- niezgodne z prawem zastosowanie korekt ryczałtowych w ramach systemu pomocy jednolitej, ponieważ nie istnieje ważna podstawa prawna do zastosowania dawnych wytycznych, o których mowa w dokumencie VI/5530/1997, do Wspólnej Polityki Rolnej (WPR) i do systemu płatności jednolitej, ewentualnie zastosowanie dawnych wytycznych do nowej WPR stanowi niewłaściwe korzystanie z uprawnień dyskrecjonalnych przyznanych Komisji Europejskiej w ramach korekt finansowych i jednocześnie narusza poważnie zasadę proporcjonalności.

Drugi zarzut nieważności dotyczący uwzględnienia wszystkich pastwisk w obliczeniu kwot referencyjnych:

- z naruszeniem zasad pewności prawa, proporcjonalności i przekraczając granice przysługującego jej uznania, Komisja proponuje korektę ryczałtową w wysokości 5%, podczas gdy nie powinna proponować żadnej korekty bądź ewentualnie powinna ograniczyć ją do 2%.

Trzeci zarzut nieważności dotyczący uwzględnienia wszystkich pastwisk w obliczeniu kwot referencyjnych:

- naruszenie art. 4 rozporządzenia nr 2529/2001, w związku z czym podstawa obliczenia zaproponowanej korekty ryczałtowej jest błędna, korekta ta powinna ograniczać się do kwoty 162 920 267,28 EUR za rok 2007, 162 528 761,38 EUR za rok 2008 i 161 343 586,94 za rok 2009.

Czwarty zarzut nieważności dotyczący rozdziału rezerwy krajowej:

- błędna wykładnia przepisów art. 42 rozporządzenia nr 1782/03 i art. 21 rozporządzenia nr 795/2004 (kryteria rozdziału rezerwy krajowej) i błędna ocena okoliczności faktycznych.

Piąty zarzut nieważności dotyczący rozdziału rezerwy krajowej:

- brak przesłanek wymaganych do zastosowania rozporządzenia nr 1290/2005, ponieważ stwierdzenia Komisji dotyczące krajowych kryteriów rozdziału rezerwy krajowej nie stanowią naruszenia tego rozporządzenia;
- błędna wykładnia i błędne zastosowanie art. 31 rozporządzenia nr 1290/2005 oraz wytycznych zawartych w dokumencie VI/5530/1997, ponieważ z jednej strony zarzuty podniesione przez Komisję w odniesieniu do kryteriów rozdziału rezerwy krajowej, nawet jeśli zostałyby udowodnione, nie doprowadziły do wypłaty kwot na rzecz osób nieuprawnionych i nie wiązały się z ryzykiem szkody dla EFRG, zaś z drugiej strony, zarzuty, o których mowa, nie są związane z brakiem przeprowadzenia kontroli kluczowej i, w konsekwencji, nie uzasadniają zastosowania korekty ryczałtowej w wysokości 10%.

2. W odniesieniu do korekty zastosowanej w zaskarżonej decyzji w ramach systemu wzajemnej zgodności:

Szósty zarzut nieważności:

- dokument Komisji AGRI-2005–64043 przyjęty w dniu 9 czerwca 2006 r. nie może stanowić podstawy prawnej do zastosowania korekty finansowej. W każdym razie nie może on działać ze skutkiem wstecznym do celów zastosowania korekty za rok składania wniosków 2006.

Siódmy zarzut nieważności dotyczący w szczególności roku składania wniosków 2008:

- korekty finansowe zostały zastosowane z naruszeniem procedury przewidzianej w art. 11 rozporządzenia nr 885/2006 i w art. 31 rozporządzenia nr 1290/2005, oraz
- w każdym razie wskutek błędnej oceny okoliczności faktycznych i niewystarczającego uzasadnienia Komisja doszła do wniosku, że udowodnione są uchybienia w kontrolach kluczowych w ramach systemu wzajemnej zgodności.

Ósmy zarzut nieważności: błędna wykładnia dokumentu AGRI-2005–64043:

- przekroczenie granic uznania przysługującego Komisji, co doprowadziło do zastosowania korekt w nieproporcjonalnej wysokości w stosunku do stwierdzonych uchybień, jako że zastosowana została korekta w wysokości 5% za lata 2006 i 2007, oraz
- błąd przy ustalaniu podstawy obliczenia zastosowanej korekty.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 1254/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 i (WE) nr 2529/2001 (Dz.U. L 270, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 795/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczegółowe zasady w celu wdrożenia systemu jednolitych płatności określonego w rozporządzeniu Rady (WE) Nr 1782/2003 ustanawiającym wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającym określone systemy wsparcia dla rolników (Dz. U. L 141, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 209, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2014 r. – Bunge Argentina przeciwko Radzie

(Sprawa T-116/14)

(2014/C 129/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bunge Argentina SA (Buenos Aires, Argentyna) (przedstawiciele: J. Bellis i R. Luff, lawyers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1194/2013 z dnia 19 listopada 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji (Dz.U. L 315, s. 2) w zakresie, w jakim dotyczy ono strony skarżącej; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.